

[מנחה]

ובפר"ח סי' תפ"ט ס"ק א' הביא
 תסו' הרשב"א ור"ן בשם הרז"ה בסוף
 פסחים בטעם שאין שהחיינו כיון שאין זו
 זכר לקום הגאולה, והביא עוד לפרש מהר"ן
 בסוף סוכה משום דחינו סופר ביום,
 אוצר החכמה

ספירת יובל

כתב המנ"ח במצוה ש"ל במצות ספירת שבע שבתות שנים דמבואר בתוס'
 במנחות סה: ד"ה וספרתם דשמא ב"ד סופרין ומברכין על הספירה כמו
 שאנו מברכין על ספה"ע, וכ' המנ"ח ונראה שהיו סופרים כל ר"ה כמו שאנו
 סופרים בכל יום וכאן השנים הם כמו ימים ומצוה למנות בתחילת המצוה
 כמו ספירת העומר ואפשר לומר דגבי ספה"ע כתיב תמימות אבל כאן לא
 כתיב תמימות ויש שיטות גבי ספה"ע דביום מונה בלא ברכה ואם שכח
 לספור יום אחד אינו מונה עוד וכאן אינו מבואר כלל דלא כתיב תמימות
 וכו' עכ"ד.

ולכא' כ"ד אם הוא מדין תמימות
 אבל אם מצוה אחת א"כ ה"נ בלא ספר
 אכן מסתברא דמצות ספירת היוכלות
 מוטלת על ב"ד שבאותו הדור, ואם נשחנה
 הב"ד מונה הב"ד השני, וא"כ בודאי אינה
 מצוה אחת.
 שנה א' לא יספרו עוד.

בל תגרע במחסר יום א'

שמעתי להקשות אי מצות ספה"ע
 הוא מצוה אחת, א"כ בלא ספר יום אחד
 ה"ז עובר בכל תגרע, וכממשיך לספור
 צריך לכוין שאם אין בזה קיום מצוה הרי
 הוא מכיון שלא לצאת וכמס"כ הבואה"ל
 סי' ל"ד סעי' ב' ד"ה יניח לענין תפילין
 דר"ת, וי"ל דממנ"פ אם שכח לספור יום
 א' י"ל דבשכחה אינו עובר בכל תגרע,
 די"ל דכל תגרע הוא רק כשהוא גורע
 וכמס"כ העומק ברכה דבברכת כהנים
 בבהש"מ אינו עובר בכל תגרע אע"פ שיש
 ספק דלמא לא יסיים הברכה ביום דהרי
 הוא חנוס, וי"ל דה"ה שכחה הוא כאנוס,
 ומה שממשיך אח"כ לספור י"ל כיון

דממנ"פ החסיר יום אחד, שוב אין איסור לגרע, ומי שזוכה ג' כנפות בציצית אין לו איסור להוריד עוד אחד, ומ"מ נפ"מ במי שקנה לספור יום ראשון דבכה"ג הרי הוא גורע, ואי נימא דהטעם דבשכח יום אחד אינו סופר מקום תמימות, והיינו כפשנ"ת דאין חפלא דספירה שני בלא ראשון, א"כ י"ל דאינו עובר בכל תגרע,

שאין כאן מעשה מצוה, וכימים הראשונים ספרי י"ל שאינו עובר בכל תגרע וכנ"ל דהוא חטם, וכמו"כ מי שיודע שיום אחד לא יוכל לספור ג"כ אינו עובר דהרי הוא חטם, אמנם דעת הבית הלוי דבאונס ג"כ יק' כל תגרע, דכתב בהא דבזה"ז לזכרים לכן בלא תכלת והרי עובר בכל תגרע, וק' משום עדל"ת.

אברהם 1234567

שומע בעונה

כתב המנ"ח [באות ב] דהמג"א סי' תפ"ט ס"ק ב' כתב דאינו יוצא בספירת חבירו אע"פ ששמע ולא דמיא לקידוש וכדומה דגזה"כ הוא דכ"א מחוייב לספור לעצמו ועי"ש פלוגתא בזה.

ול"כ בגדר הדברים מדוע לא יוצא ודוח"ל דגזה"כ.

דכפ"כ מק"ש ה"ח כ' הר"מ ולריך להשמיע לאזנו כשהוא קובא ואת לא השמיע לאזניו יצא עכ"ד, ולא ג"הר"מ דיוצא בהרהור, ועמד בזה המים חיים להפרי"ח בדף עו. בברכות, ובשאג"א סי' ו' הביא לכס"מ בשם ה"ר מגוח דנקט בדעת הר"מ דיוצא בהרהור, ונחלק ע"ז השאג"א, וביאר דכ"ד הר"מ הוא בברכה שלא נאמר בתורה דיבור, אבל בשמע שנאמר בתורה דיבור אינו יוצא יד"ח בהרהור, ועי' באבודרהם הל' ק"ש.

והנה בשנו"א ריש ברכות כ' בהא דקחני מאימתי קורין לשון רבים ולא קורא לשון יחיד משום דאין ח' מוציא חבירו, משא"כ בשחר מברך קחני בלשון יחיד שאחד מברך לכולם, ול"כ בטעמא דמילתא דאינו מוציא, וביד חלי' (רגולר) סי' י"ג כתב דהוא מדרבנן שיקרא כ"א בעצמו.

ובשו"ת הגר"ש איגר ח"א כתבים סי' ג' (נדמ"ח ברע"א ברכות טו.) כתב דזה ודאי דהרהור אינו דבור ממס, וביאר וז"ל בכל הברכות דיוצא בהרהור היינו משום

והנה כ' הר"מ פ"א בברכות ה"ז כל הברכות כולן לריך שישמיע לאזנו מה שהוא אומר ואם לא השמיע לאזניו יצא בין שהוציא בשפתיו בין שברך בלבו, וק'